

Víra v Boha Důvěra a očekávání

Věříme, jinak bychom zde nebyli.

Věříme v Boha, Otce všemohoucího, stvořitele nebe i země.

I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, zemřel a byl pohřben.

Sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé.

Věřím v Ducha svatého...

Víra ale není jen otázkou poznání, či přesvědčení, víra je především o důvěře. O očekávání.

A proto se scházíme jako církve.

Abychom se vzájemně Božím slovem a svými zkušenostmi **povzbuzovali** v důvěře k Bohu, a abychom **očekávali**, že bude něco v našich životech měnit.

Pán Ježíš slíbil:

Mt 18,19-20 Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich."

Scházíme se, modlíme se, a **očekáváme, že Bůh bude mezi námi něco dělat**.

Pokud jsme ztratili toto očekávání, a chodíme na bohoslužbu pouze ze zvyku, nebo kvůli hezkým písním, či proto, že v kázání uslyšíme nějaké nové myšlenky, pak je naše účast zde téměř zbytečná.

Ano, můžeme prožít povznášející chvíli, ale jak za sebou zavřeme dveře modlitebny, vše se vrátí do starých kolejí. Církve se schází každou neděli (a nejen neděli) proto, aby se setkala se svým pánem – Ježíšem Kristem. A každé setkání s ním je příležitostí, aby se v našem životě něco změnilo. Věřím, že každá bohoslužba je příležitostí, aby Bůh svou mocí něco v našem životě udělal.

Někdy nás vede k pokání, uvědomíme si svůj hřích, vyznáme ho, a prožijeme odpuštění.

Jindy nás vede k tomu, abychom dali dohromady své vztahy, abychom odpustili, nebo prosili za odpuštění někoho, komu jsme ublížili.

Jindy se nás Pán Ježíš dotkne a zaplaví nás jeho láskou, a my prožijeme hluboký pokoj, vědomí bezpečí, že si nepřejeme nic jiného, než zůstat v Božím náručí (jak zpíváme:)

*Jsem rád, že smím být dítětem Tvým, není nic, co chtěl bych víc,
než být v Tvém náručí, ve tvém náručí. Ve ztišení, blízko ti být, ve tvém náručí.*

Jindy nám Bůh odhalí kousek své slávy, nebo prožijeme velikost oběti Pána Ježíše, nebo se nás dotkne Duch svatý a naplní nás svou mocí...

Při každé bohoslužbě, při každé domácí skupince, při každém společném setkání, kdy otevřeme Bibli a modlíme se, máme očekávat, že náš vzkříšený Pán je mezi námi a že se nás bude dotýkat.

A zvláště když se za sebe modlíme, nebo když si podáváme chléb a kalich, to jsou výjimečné okamžiky, kdy prožíváme hmatatelnou blízkost našeho Spasitele, kdy Pán Ježíš hluboko v nás, v našem srdci, v naší mysli, v našem podvědomí, nebo v našem fyzickém těle něco uzdravuje.

Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.

Apoštol Pavel říká křesťanům v Korintu, když mezi vás na bohoslužbu přijde nevěřící, pak *1K 14,25 vyjdou najevo věci skryté v jeho srdci, takže padne na kolena, pokaří se před Bohem a vyzná: "Vskutku je mezi vámi Bůh!"*

Je to Vaše zkušenost?

Minulou neděli jsme s Vámi s Gražynou nebyli (byli jsme na dovolené), co jste prožili? Chcete někdo povědět, jak se Vás Bůh dotýkal, co udělal nového ve vašem životě?

Anebo se nestalo nic?

Ano, je třeba, abychom byli upřímní, **často se nestane vůbec nic.**

Otázka zní: proč?

Není Pán Ježíš mezi námi? Dnes již nemluví tak jak dřív? Není pravda, co říká Boží slovo? Nemáme víru? Nebo je Bůh unavený, vyčerpaný, už nemá sílu, odpočívá?

Myslím, že problém je jinde. Je to otázka OČEKÁVÁNÍ.

Pán Ježíš řekl:

Mt 7,8 Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.

Příběh Izraelského národa v Egyptě.

- ✚ Izrael otročí v Egyptě
- ✚ volá k Bohu, prosí o vysvobození (Exodus 3,7)
- ✚ ale již neočekává, že by Bůh něco dělal

Tehdy Hospodin povolává Mojžíše. Pověřuje ho úkolem, aby vyvedl Izrael z Egypta a dovedl jej do země, která se stane jejich domovem. (Exodus 3)

Když se Mojžíš setkal s Izraelskými staršími, pověděl jim, co mu řekl Hospodin a udělal mezi nimi znamení (Exodus 4,29-31), lidé uvěřili. Nastala radost. Hospodin nás slyšel, smiloval se, je před námi něco nového, krásného! Začali vyhlížet nové věci, začali očekávat na Boží jednání.

Místo toho přišla sprcha.

Když Mojžíš s Áronem žádají faraona, aby propustil Izrael, faraonovo srdce se zatvrdí, a místo aby národu dal svobodu, začne je ještě více utiskovat.

Dále musí otročit, vyrábět cihly, stavět města, ale na výrobu cihel nedostávají materiál. Místo očekávané svobody přichází ještě větší represe.

Když se Izraelští starší setkávají s Mojžíšem, vyčítají mu (Exodus 5,20-21): Podívej, co jsi nám nasliboval, a místo toho trpíme teď víc, než před tím. Ne, nic se nezmění, Nechte toho.

I Mojžíš je tím zaskočen, ale on zná cestu. Modlí se, ptá se Hospodina, co dál. A Bůh obnovuje svůj slib, posílí ho, Mojžíš věří a očekává.

Přichází k lidu s novým zaslíbením, novou nadějí, ale nikdo ho nechce poslouchat. Národ je zklamaný, jejich nadšení vyprchalo, jejich očekávání vyhaslo.

Ex 6,9 Mojžíš to tak Izraelcům vyhlásil, ale ti nebyli pro malomyslnost a tvrdou otročinu s to Mojžíšovi naslouchat.

Mojžíši myslel jsi to dobře, ale podívej – byly to plané sliby. Ano, my věříme v Hospodina, ale sám vidíš, že se nic nezměnilo. On je v nebi, my na zemi. Nech faraona na pokoji, neztěžuj nám už tak hroznou situaci!

APLIKACE

- ✚ Izrael nezhodil víru v Hospodina, ta byla hluboko v jejich srdcích. Tak je vedli otcové, tak oni vychovávali své syny. Patříme Hospodinu, jsme jeho lid.

- ✚ Izrael se nepřestal modlit, prosil Boha o pomoc a vysvobození. Možná slevili – už ne prosby o vysvobození, ale o umírnění otroctví.
- ✚ Izrael ale přestal vyhlížet, očekávat Boží jednání.

A to je to, s čím se potýkáme i my.

Věříme, modlíme se, uctíváme Boha, důvěřujeme mu, svědčíme o něm, ale vyprchalo naše OČEKÁVÁNÍ. Přijali jsme situaci, poddali jsme se rezignaci. Někdy dokonce „zbožně“ říkáme: třeba je to Boží vůle, abych trpěl, abych prožíval krizi v manželství, abych byl ekonomicky na dně, abych nenašel práci, abych byl nemocný...

Bože, přijímám to, jen prosím, ať to není ještě horší! Nepřidávej další břemena, to bych už možná neunesl.

Nepřidávej další robotu – jak říkali Izraelci...

Mojžíši, nech faraona na pokoji, neprovokuj, nezahrávej si! Bylo lepší, když jsi zde nebyl, když jsme neměli planou naději. Je to teď horší, než to bylo. Bože, dej nám sílu to unést.

Bible říká o satanovi, že je lhář, zloděj a vrah. Jeho krédem je: zotročit a zničit! (Jan 8,44; Jan 10,10)

Tak jako faraon utiskoval Izrael, tak se snaží stan trápit a ničit Boží lid. Snaží se v nás vzbudit, že má velikou moc, a že je lepší se poddat, než vzepřít.

Satan se nám nesnaží vzít víru v Boha, ale snaží se nás okrást o OČEKÁVÁNÍ.

Protože dobře ví, že ti kdo očekávají

Iz 40,31 Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.

Ví, že pokud se Boží dítě rozhodne očekávat na Boha, pak Bůh se svým vysvobozením přijde, i když ne vždy okamžitě, i když občas vyčkává.

*Iz 30,18 Hospodin vyčkává, chce se nad vámi smilovat, vyvýší se, slituje se nad vámi. Vždyť Hospodin je Bohem práva, **blaze těm, kdo ho očekávají.***

Důležité je, nepřestat vyhlížet, nepřestat očekávat.

Vzpomínáte na Elijáše (kázání před dvěma týdny) který se modlí a vyhlíží déšť? Eliáš nepřestal očekávat. Nezvedá hlavu, modlí se a nepřestane se modlit, dokud se neobjeví obláček...

Pokud církev přestane očekávat, vyhlížet Boží jednání, stane se mrtvou.

Vraťme se k Izraeli v Egyptě...

Proč Hospodin nepřiměl okamžitě faraona, aby Izraelský národ propustil z otroctví?

Protože chtěl nejprve ukázat Izraeli, ale i Egyptanům a všem okolním národům svoji moc.

Izrael čekalo putování po poušti, budou stát v mnoha nebezpečných situacích, a je důležité, aby měli osobní zkušenost s Boží mocí.

A tak dopadá postupně na Egyptskou říši 10 ran. Exodus 7-12

Zkažená vody (proměněná v krev), žáby, komáři, mouchy, dobytčí mor, vředy, krupobití, kobylky, tma, smrt prvorozených.

S tím, že počínaje dobytčím morem rány dopadly pouze na Egypt, ale ne na území Gošem, ne na životy a majetek Izraele.

Tímto způsobem posiluje víru a proměňuje ji v očekávání na Hospodina.

Myšlení Izraele se mění. Začínají chápat, můžeme věřit, že Hospodin chce náš úděl změnit, můžeme očekávat, že se to stane dnes. Učí se vyhlížet Boží jednání.

A to je to, o co jde Bohu i v našich životech. Víra, která vyhlíží, která očekává změnu. Která počítá s tím, že Bůh konkrétně jedná uprostřed církve. Víra, která se rozhlíží, aby viděla možná zatím jen náznak, jen obláček (Elijáš)... Obláček, který je předzvěstí vydatného deště.

V našem příběhu máme Mojžíše, Árona a národ.

Mojžíš a Áron očekávají, vyhlíží. Není to pro ně snadné, ale je to jejich postoj.

Národ je pasivní. Pozoruje, ale pomalu se jejich srdce učí vyhlížet, co nového Hospodin udělá.

Z pasivity je ale třeba přejít do aktivity. I oni se musí rozhodnout vyhlížet, očekávat. Nestačí postavit se za Mojžíše, říkat: tak nás vyved'. Hospodin chce, aby každý z nich měl osobní zkušenost. Aby si každý z nich vyzkoušel, že očekávat není riziko, ale je to odvážný čin víry.

A tak přichází den rozhodnutí.

Poslední rána, která má dopadnout na Egypt je to nejhorší, co se vůbec může stát. Pro neústupnost faraona se Hospodin rozhodl, že v každé rodině zemře prvorozený syn.

Několik posledních ran se zemi Gošen vyhnulo. Zde to ale neplatí. Pokud se má smrt vyhnout některé z rodin, je potřeba udělat krok víry.

Mojžíš dává lidu jasné instrukce:

- ✚ rodina se shromáždí v domě, pokud je vás málo, sejděte se jako dvě rodiny, nebo pozvěte někoho dalšího. Počet lidí: takový, abyste společně snědli beránka.
- ✚ zabijete ročního beránka, vyberte nejlepší zvíře, bez jakékoliv vady
- ✚ upečete k němu nekvašený chléb, připravíte hořké bylinky
- ✚ vezmete svazek yzopu, namočíte do krve beránka a touto krví potřete futra (zárubně) dveří vašeho domu
- ✚ sbalte se, a jezte připraveni kdykoliv odejít

Boží anděl bude procházet Egyptem, v každém domově zemře prvorozený, ale tam, kde budou dveře označeny krví beránka, tomu domu se vyhne. Tam smrt nevkročí.

A tak se stalo. Zatímco pro Egypt byla tato noc nocí smrti, pro Izrael byla velikou nocí záchrany. Tu noc vyšli z Egypta. Dodnes si tuto noc připomínají. Veliká noc – velikonoce.

Izrael se naučil očekávat, vyhlížet. Vyhlíží Boží soud, a vyhlíží svou záchranu.

A dočkali se. Přichází Faraonův příkaz, prosba – odejděte! Běžte, kam chcete! Jste svobodní!

Z tohoto příběhu mi velice silně vynikla jedna věc:

Očekávání na Boží jednání není týmová záležitost, ale postoj, který musí zaujmout **každý sám za sebe**. Bůh chce a bude jednat v životě těch, kteří se rozhodli očekávat.

A tak můžeme v našem sboru prožívat Boží zásahy, Boží jednání, Boží uzdravující doteky, a přitom může být přímo mezi námi někdo, koho se to netýká.

Pozorovatel. Může věřit, může se modlit, ale pokud neočekává, pokud nevyhlíží Boží jednání, pak ho toto vše mine. Ne proto, že by Boha nezajímalo, ale protože jeho srdce není připravené pro Ježíšův dotek. Musím říct, že bych v takovéto roli být nechtěl. A proto jsem se rozhodl, chci být ten, kdo vyhlíží, kdo očekává, že Bůh bude jednat.

Vraťme se k našemu příběhu....

Kdo chtěl být zachráněn, musel udělat krok víry.

Zabít beránka a jeho krví natřít veřeje svého domu. Jak mohou upatlané futra ochránit mou rodinou před smrtí? - mohli si mnozí říct?

Stejně jako mnozí říkají dnes: jak mne může prolítá krev Božího Syna na kříži na Golgotě zachránit? Bůh připravil plán – tenkrát pro Izrael, a dnes pro mne a celý svět.

Jeho plán je jasně představen v Bibli:

1J 1,7 ... krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.

Bůh poslal svého syna, jako Beránka, který byl obětován za naše hříchy. Kdo uvěří, kdo se rozhodne udělat krok víry a potře veřeje svého domu jeho krví, tedy kdo přijme jeho oběť za naše hříchy, je zachráněn.

Je to o víře a o očekávání. Bůh to slíbil, a on to také udělá.
Zachrání mne, vysvobodí, uzdraví, pomůže mi.

Ale tím naše očekávání nekončí.

Izrael je před rudým mořem, schází mu voda, nemá chléb, stojí proti nepřítelům, a znovu a znovu se učí vyhlížet, očekávat, že Bůh bude jednat.

Cesta očekávání je cestou na celý život.
Jakmile přestaneš očekávat, tvůj život se zastaví.
Nepřijdeš o spasení, ale přijdeš o vítězství.
O zkušenost s Boží věrností.

Chci se znovu a znovu rozhodovat: budu očekávat na Hospodina, na Boha, který mne spasí!

Vše začíná u Krista a jeho oběti
a pak očekávat, že stejnou mocí, jakou mě spasil, mne může uzdravit, proměnit mé srdce, charakter, vztahy, situaci....

Víra bez očekávání Božího jednání, bez očekávání odpovědi na modlitby je vlastně intelektuální víra, nechci říct mrtvá, ale nemá v sobě život zmrtevýchvstalého Pána!

